

[Stærmosé.]

dette Spørgsmaal, men det vilde interessere mig overordentlig meget at høre den højtærede Finansministers Udtalelse om, hvad man egentlig tilsigter med Børnefradragene og med at omfordele disse 40—45 Mill. Kr. mellem Skatteyderne paa en efter min Mening helt irrationel Maade i Strid med de Principper, vi ellers fastlægger for vor sociale Politik.

Norlev: Da det foreliggende Lovforslag betyder en Forenkling af vore Skattelove, hilser vi fra Retsforbundet det med Glæde. Vore Skattelove er jo i Forvejen, man kan vel godt sige, et Vildnis, som det er meget vanskeligt for almindelig dødelige at finde Vej igennem. Vi har jo ikke alle sammen studeret Socialøkonomi.

Hvad der er sagt om Børnefradragene, kan jeg tiltræde. Jeg vilde ønske, at den Forhøjelse af Børnefradragene, som her er foreslaaet, maatte blive almindelig i vore Skattelove i det hele taget.

Hensigten med Merindkomstbeskatningen, som den her foreslaaede Beskatning jo skal afløse, har vel især været at ramme de Krigsfortjenester, man tydelig kunde se var Indtægter, som der ikke var gjort alt for meget Arbejde for, maaske slet intet. Det var en saare naturlig Tanke, at man beskattede en saadan Indtægt i saa høj Grad som muligt, og det er nødvendigt, naar vi vil beskatte rationelt, at foretage en Sondring i saa Henseende. Jeg ved ikke, hvordan det foreliggende Forslag vil virke i den Retning. Jeg er ikke i Stand til fuldt ud at bedømme dets Virkninger over for de unge, der stod paa nogenlunde bar Bund, da Krigen begyndte, men som maaske netop i Kraft af Dygtighed — jeg kender saadan et Tilfælde — har været i Stand til at oparbejde en ikke ringe Kapital, som de nu har Brug for til at føre Forretningen frem — det er i dette Tilfælde en Forretning, der har Mulighed for at producere en Verdensartikel; jeg er ikke i Stand til at se, hvor meget de vil blive handikappet af det foreliggende Lovforslag. Den foreslaaede Beskatning vil ganske sikkert blive bedre for dem end den Merindkomstskat, som den skal afløse, men jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at en Sondring mellem fortjent og ikke fortjent Indtægt er nødvendig.

Vi fra Retsforbundets Side deler ikke den almindelige Begejstring for det Skatteprincip, at de største Byrder skal lægges paa de stærkeste Skuldre, for Nyttens heraf

beror i høj Grad paa en Illusion. Det er, som en jysk Gaardmand sagde paa sin sindige Maade, da Overlægen herinde i Byen havde beklaget sig over, at han skulde betale saa høje Skatter: „Men A sagde jo til ham, te a han skrev jo bare Regningerne saa meget større.“ „Ja, hvor skal han ellers faa Pengene fra?“ spurgte jeg. Nej, Manden indrømmede, at det var ikke let at faa Pengene, naar han ikke skrev Regningerne noget større. I saadanne Tilfælde bliver altsaa den høje Indkomstskat en Skat paa Sygdom og ikke paa Lægen, og det vil vise sig, at høje Indkomstskatter i Masser af Tilfælde ganske simpelt væltes over paa andre og bliver en Driftsudgift. Det vil det i hvert Fald blive i alle de Virksomheder, hvis Priser ikke er bestemt af Udlandets Konkurrence.

Jeg nævner dette, fordi jeg tror, at man i dansk Skattelovgivning i alt for høj Grad har forset sig paa dette Princip med de høje Formue- og Indkomstskatter som noget, der er særdeles godt og demokratisk. Det er det i Virkeligheden ikke, for disse Skatter vælter ofte en Omgang over og bliver rene Forbrugsskatter.

Naar der er Tale om at faa Kompensation, faa Erstatning for de 30 Mill. Kr., som Finansministeren selvfølgelig ikke kan undvære — en Finansminister kan jo aldrig undvære Penge —, vil jeg gerne have Lov til at henlede Opmærksomheden paa, at det kunde være gjort bedre endnu. Jeg ved godt, hvad Finansministeren nu tænker, der kommer, og det er ogsaa rigtigt, men dog ikke helt som han tænker, for jeg vil føre „Social-Demokraten“ i Marken. Den skrev forleden Dag, at en Ejendom her i Københavns Omegn, der var vurdret til 30 000 Kr., nu solgtes for 175 000 Kr., og en kyndig Mand ude fra Ballerup-Maaløv Egnen fortalte mig, at det var almindeligt for Ejendomme derude, at man solgte dem til en Pris, der laa mange Gange over Vurderingen. De stiger og stiger i Pris, og Jordspekulationen blomstrer, og alle ved, at det skyldes, at nu kommer der en S-Bane til Ballerup. De Indtægter, som der opnaas, er arbejdsfri Indtægter, som de enkelte, der indkasserer dem, ikke selv har skabt. Her var noget for en Finansminister at lægge Beslag paa, og jeg vil haabe, at Finansministeren inden alt for længe tænker paa at gøre et alvorligt Indhug netop i den Slags Indtægter. Jeg ved nok, at Finansministeren paa sin sædvanlige charmerende Maade søger at afvise saadan Tale ved at fortælle Historien: Undskyld — Grundskyld! Men jeg vil